

bykirkerne udvendig er malede med lyserød Farve, og det er ganske sikkert ikke helt oprindeligt og ikke stilret, men det har bidraget til at give denne Del af det danske Landskab et vist historisk Præg, at Kirkerne eller i alt Fald de allerfleste Kirker saaledes staaer med lyserød Farve paa Skib og Taarn. Jeg synes, man skal være lidt omhyggelig med at bevare denne Farve. For et Aarstid siden havde man malet Eskildstrup Kirke hvid; jeg ved ikke hvorfor. Det har glædet mig at se, at man senere er kommet paa bedre Tanker og har faaet den gamle Farve frem igen. Det synes, som der ogsaa derovre er ved at vaagne en Erkendelse af, at der her kan være noget, det er værd at vogte paa. Som et andet Eksempel skal jeg nævne Høje Taastrup Kirke ude mellem Roskilde og København, der vistnok ogsaa fra meget gammel Tid har staaet med en stærk rød Farve, men saaledes, at Blindingerne i Taarn og Gavle er hvide; derved har denne Kirke faaet et ejendommeligt Udseende. Paa dette Ydre kendes den i hele Egnen og i vid Omkreds. Her synes jeg ogsaa, der er noget at tage Vare paa, og jeg vilde nødigt have, at Kirkesynet en skønne Dag opdagede, at denne Kirke oprindeligt havde haft fugede Stenmure og saa ansaa sig for berettiget til af arkitektoniske Grunde at fjerne denne røde Farve, der nu skinner saa smukt i det vidtstrakte Landskab.

Jeg vilde altsaa tro, at man ogsaa paa det Punkt, jeg her har peget paa, kunde gaa lidt videre end Lovforslaget i Retning af at sikre sig imod, at Kirkers velhjemlede historiske Ydre gaas for nær ved Restaurationer, som kun skyldes Hensyn til Stilrenheden. Men efter at jeg har gjort disse Bemærkninger, skal jeg slutte med at sige, at jeg vilde finde det meget ønskeligt, at disse to Lovforslag blev ophøjede til Love i denne Samling, og at Udvalgene maatte komme til det samme Resultat, som de fleste af de tidligere Talere er komne til: at det er gode og nyttige Lovforslag, hvori de allerfleste berettigede Hensyn er tagne.

Dinesen: For en Gangs Skyld skal jeg tillade mig at tage Ordet fra Talerpladsen, da jeg finder Medlemmerne her i Nærheden. Jeg hørte med stor Opmærksomhed det Foredrag, der blev holdt af den ærede Ordfører for Venstre (Moltesen), ligesom i øvrigt ogsaa de Foredrag, som blev holdt af de andre ærede Talere. Jeg fandt Ordførerens Foredrag baade omhyggeligt udarbejdet og interessant og kan i alt væsentligt ogsaa slutte mig til den

Kritik, han fremførte. Et af Hovedformaalene med disse Lovforslag er at skabe en Styrelse for Kirkerne og de kirkelige Forhold. Det er da ganske naturligt, at Ministeren i væsentlig Grad vil bygge denne Styrelse paa Menighedsraadene. Der er gjort nogle Bemærkninger om Menighedsraadene især af de to sidste Talere, nemlig det ærede Medlem fra Stubbekøbing (Keiser-Nielsen) og det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller); disse Udtalelser gaar lidt imod hinanden. Jeg skal deraf tage Anledning til at gentage en Beklagelse, jeg tidligere er fremkommet med, over, at der var en Tidsbegrænsning for Menighedsraadsloven af 1903. Jeg fandt denne Lov bedre end den, der blev vedtaget sidst. Den første Menighedsraadslov blev i 1903 modtaget med langt større Tilslutning af Befolkningen end den sidst vedtagne Menighedsraadslov. Jeg tror, det har bekræftet sig, hvad jeg i sin Tid udtalte, at Interessen for dette Forhold svækkedes ved den Forhandling, der førtes her om den sidst vedtagne Menighedsraadslov. Imidlertid kan jeg for saa vidt være enig med det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds om, at har Interessen været ringe, maa Befolkningen, efterhaanden som Opgaverne for Menighedsraadene bliver større — og det vil de jo blive, hvis disse to Lovforslag vedtages — lære at tage ivrigere og virksomere Del i Valgene til Menighedsraadene, naar den Tid en Gang kommer, at disse skal vælges paa ny, og det vil Befolkningen forhaabentlig ogsaa gøre.

Der er imidlertid en Side ved Sagen, som jeg ikke kan undlade at nævne. Det er jo en Kendsgerning, at blandt de Institutioner af repræsentativ Karakter, vi har skabt i de senere Aar, er det særlig Menighedsraadene, i hvilke der er blevet indvalgt et større Antal Kvinder. Dette skal jeg for saa vidt ikke gøre nogen Indvending imod, som jeg mener, at i disse Repræsentationer, som angaar Kirken, maa Kvinderne have særlig Adgang til at kunne gøre hele deres Tankeretning gældende. Hvor som helst man ser Folk komme i Kirke, hvad enten det er her i Landet eller i vore Nabolande — jeg har lagt Mærke til det baade i Norge og Sverige og ogsaa i Tyskland — er det største Antal af dem, der søger Kirken, Kvinder. Heller ikke set fra den Side skal jeg altsaa udtale mig imod, at Kvinderne er blevet stærkt repræsenterede i Menighedsraadene. Men der kan derved let komme til at hæfte den Mangel ved Menighedsraadene, at de i for ringe Grad